

NORGES
TRIATLONFORBUND

19 11 85

Til Norges Idrettsforbund, høringer
nifhoringer@idrettsforbundet.no
Kopi til: katrine.netland@idrettsforbundet.no

Norges Triatlonforbund
Norway Triathlon

Idrettens Hus, Sognsveien 73
0840 Oslo, Norway

Kontonummer: 1503.27.72681
Org. nr. 974 810 913 MVA

01.11.2023

Høring forvaltningsordninger post 2 og 3

Vi takker for muligheten til å gi innspill på nye modeller, og for grundig redegjørelse via epost og presentasjon.

Generelle betraktninger

Vi sier ja til å «robustisere» små forbund, for å bruke Katrine Netlands nye ord. Det er et uttalt mål for norsk idrett å utvikle et mangfoldig aktivitetstilbud. For at barn og unge skal få et rikt tilbud der de bor, må også mindre idretter være organisert i særforbund som kan ta vare på både kjerneoppgaver og utvikling.

Små og mellomstore særforbund er gjerne avhengige av post 2 og post 3 tilskuddene, som står for en stor andel av inntektene. Større idretter med kapasitet til å jobbe med markedsføring, og som allerede har stor synlighet, kjennskap og begeistring, vil være langt mindre avhengige av tilskuddet.

Vi forstår ikke premisset om at sammenslåing nødvendigvis vil føre til mer bærekraftige enheter. Idretter er ulike, har ulike arenebehov, konkurranseregler, landslag osv som må ivaretas uansett om idretten er en del av et fleridrettsforbund eller selvstendig. Er et særforbund så lite og har så dårlig økonomi at det ikke klarer å opprettholde drift og utvikling selv, er det lite attraktivt for et annet forbund å ta over disse oppgavene. Får ikke det større forbundet nok økonomisk insentiv til å ta over det mindre forbundets oppgaver - og kunnskaper om og engasjement for særidretten (ansatte), kan vi ikke se at store særforbund vil være positive til sammenslåing.

Risiko ved sammenslåing vil være at den mindre idretten blir nedprioritert, mister aktive og til slutt forsvinner.

Sammenslåing av flere idretter kan også bety økt kompleksitet i organisasjonsstruktur, friksjon og konflikt mellom de ulike særinteressene/særidrettene og derigjennom økt gjennomtrekk av ansatte.

Vi tror derfor at målet om å utvikle et mangfoldig aktivitetstilbud for alle lettest oppnås gjennom å forsterke de mindre idrettenes evne til å opprettholde og utvikle seg over tid. Solidaritetsprinsippet bør derfor stå sterkt.

Vår erfaring er at rekruttering til og utvikling av idretten best skapes av en stabil administrasjon over tid. Der vi for eksempel har vunnet frem med søknader for prosjektstøtte med midlertidig ansatt ansvarlig, har vi fått til god utvikling, men så har det stoppet opp fordi vi ikke har ressursene til å overta arbeidet. Derfor; modeller som tilbyr bedre forutsigbarhet og mulighet til å ansette permanent er ønskelig.

Vi er bekymret over at modellen skal implementeres allerede i 2024, men setter vår lit til at det ikke blir store endringer for 2024. De fleste særforbund har vel allerede satt sine budsjetter for kommende år.

Forslagene i 4.2

De modelluavhengige forslagene/punktene i 4.2 er det vanskelig å si så mye om før de detaljeres mer, men forutsigbarhet bør være et primærmål, så vi støtter forslaget om å basere aktivitetstilskudd på snittet av de tre siste årene.

Fordeler og ulemper med de ulike modellene

Modell 1a og 1b

Modellene 1a og 1b gir stort negativt utslag for de mest sårbare og tilskudds-avhengige særforbundene. I ytterste konsekvens kan modellene føre til at de store, robuste idrettene blir mer robuste, mens de små svekkes.

Forslaget om å endre til antall kurstimer kan stimulere til å gjennomføre flere lokale/regionale kurs og dermed redusere reise-/miljøbelastning. Vi tror også dette kan føre til at flere deltar totalt sett.

Modell 1b inkluderer regiontilskudd, basert på antall klubber. For noen særidretter er det fornuftig å sentrere en klubb på en arena, mens for andre idretter er ikke dette like viktig. Vi ser ikke fordelene i å premiere utvikling av flere klubber, da disse kan konkurrere med hverandre om halltid, frivillige og aktive. For eksempel har golf og triatlon like mange klubber. Vi regner med at det ville være lite hensiktsmessig for golf å ha flere klubber tilknyttet ett golfanlegg, og det vil kanskje ikke være bærekraftig eller mulig å bygge ut flere golfanlegg i samme område. Vi i triatlon står friere da vi ikke har samme arenatilknytning. Samtidig har vi svært mange små klubber uten åpent tilgjengelig aktivitetstilbud, og en positiv utvikling for vår del vil nok være å skape økt samarbeid, eventuelt sammenslåing av klubber i noen områder.

Modell 2a og 2b

2a er relativt lik dagens ordning, men gir internasjonale grener økt vektning til 1,2 i grunntilskudd på post 2 og separat utregning av aktivitetstall. Dette for å belønne sammenslåing og unngå at større enheter splittes opp.

Norges Triatlonforbund tror at særforbund best vurderer selv hvorvidt sammenslåing eller splittelse er positivt for utvikling av sine idretter. I store forbund, der det er motsettende behov i de ulike idrettene, eller det er en dominerende idrett, kan det være fornuftig å bryte opp særforbundet. Det blir uheldig at NIF skal motarbeide dette. NIF bør derfor unngå løsninger som belønner i den ene eller annen retning i hvorvidt en særidrett organiseres selvstendig eller i fellesskap med andre.

Modell 2b's styrking av det administrative tilskuddet gir mer forutsigbarhet og mulighet til å jobbe systematisk med drift og utvikling.

Modell 3

Modell 3 er «en trappetrinns-modell uten grener». Dette er en svært forenklet modell. Vi mener at treffsikkerhet er viktigere enn forenkling.

Det er positivt at mindre særforbund styrkes i denne modellen. Vi er usikre på hvordan de store trappetrinnene vil slå ut i praksis. Det er lite insentiv til vekst. Man kan selvsagt serve 1 utøver bedre enn 3000, men modellen gir enheten samme inntekt. Det er ingen insentiv i modellen til å jobbe med rekruttering om idretten klarer å holde seg stabilt over et nivå i modellen. Problemet kan reduseres ved å ha flere mindre trappetrinn i stedet for tre store.

På presentasjonen 10. oktober ble det nevnt at modellen kanskje vil føre til at større særforbund får insentiv til å dele opp organisasjonen. Dette kan forhindres ved at hver idrett telles separat i revidert modell 3, men vi har ingen tro på at de store idrettene vil ha ønske om eller mulighet til å dele seg opp i mindre særforbund for å tilpasse seg forvaltningsordningene, så dette er trolig ikke en reell utfordring. Samtidig, om store særforbund mener at de er tjent med splitting i mindre enheter på grunn av friksjon, for liten utviklingssevne grunnet store variasjoner i behov hos de ulike idrettene/fraksjonene, eller andre utfordringer, bør ikke NIF skape barrierer for at dette kan skje.

Anbefalinger – oppsummering

- NIF bør gjennom forvaltningsordningen støtte utviklingen av et variert idrettstilbud ved å hjelpe de mindre særforbundene få en sterkere permanent administrasjon. Et rikere aktivitetstilbud gjør at flere kan finne seg til rette i idretten, og bli i idretten lengre.
- Treffsikkerhet er viktigere enn forenkling.
- Forutsigbarhet i løsningen er viktig for de (små, sårbare) særforbundene som er mest avhengige av post 2/post 3.
- For store forbund, som er mer attraktive på sponsormarkedet, er post 2+3-midlene mindre viktig. NIF stimulerer bedre til vekst gjennom å bidra mer hvor konsekvensene er størst. Solidaritetsprinsippet bør derfor vektlegges høyt.
- Særidrettsforbundene er best kjent med sin organisasjon/idrett(er) og bør kunne vurdere selv om sammenslåing er mest hensiktsmessig for å skape robusthet. Modell bør være nøytral med hensyn til organisering.

Basert på disse vurderingene, støtter vi modell 2b eller en revidert modell 3.

Med vennlig hilsen

Anette Brurås

Anette Brurås
president

Gabrielle Bjørnstad-Northern

Gabrielle Bjørnstad-Northern
generalsekretær